

LBRIS

We know
books

Carina Joarză

**DANSUL
STELELOR**

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOARZĂ, CARINA

Dansul stelelor / Carina Joarză – Otopeni: Letras,
2025

ISBN 978-630-312-546-6

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, Carina Joarză

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Prologul.....	7
Profeția.....	10
Inspirație.....	13
Chanel.....	14
Turnul.....	16
Oglindă, oglinjoară..	18
Fiica.....	21
Fiul stelelor.....	24
Meșterul și Marioneta.....	27
Muza.....	30
Ceea ce devin.....	32
Sticla Spartă.....	34
Ochii Goliți.....	38
Resentimente.....	41
Nuanțe.....	43
Pânza de păianjen.....	45
Căderea.....	47
Urmează regulile.....	51

Renașterea	54
Dublura	56
Înainte de ultimul zbor	59
Timpul pierdut	62
Cea Aleasă	65
Cerul roșu	67
Manuscrisul	69
Zei	71
Dragi stele	73
Dansul stelelor	75

Prologul

Pe una dintre cele mai aglomerate bolți înstelate,
unde creatori și profeți dictau tradiția,
existau și ele: stelele căzătoare.

Raze aplecate, obișnuite timpuriu cu atenția,
mereu admirate, privite sau abandonate.

Dar ochii plini de lumină nu vor să fie compătimiți.
Ei vor doar să fie priviți, fără să fie învinovați,
pentru felul în care și-au pierdut constelația.
Se sting, crezând că nu sunt încă pregătiți,
neștiind dacă-și vor atinge sau nu destinația.

Stele căzătoare sau îngeri profani,
așteaptă să audă profeția.

Dar, când distanța de la nemurire la cădere,
se reduce la câțiva ani,
îngerul nu-și mai continuă melodia.

Căci atunci când profetia îi interzice,
către cer să se ridice,

steaua se ascundea în sufletele,
pe care încerca mereu să le vindece.

Lacrima, pe obraz, i se prelinge,
atunci când își aruncă visele către cer,
în încercarea de a se convinge,
că poate schimba finalul profeției,
că timpul nu o va atinge,
așa cum nu-l atinge nici pe înger.

Dar, între timp,
trasând culorile unui nou anotimp,
îngerii îi ghidează pe muritori înspre sanctuar.
Când stelele căutau să-i înlocuiască,
să-i priveze de unicul lor dar.
Ele își pierd din frumusețe,
dar nu renunță la cerescul har.

Chanel, înger înzestrat c-un ideal rar,
își urmărește propriul potențial.
Dorindu-și să atingă soarele,
să depășească limitele impuse de ce era real,
începea să zboare.
Dar, în lipsă de ghidare,
aripile i se topeau,
când se agăța de stea,
căutând, în visul ei, și propria sa eliberare.

Orbită de dorință,
protejată prea mult timp de orice formă de suferință,
ea nu se mai teme de sentință.

Așa se pierde orice stea,
când aspirațiile îi sunt neclare.
Iar alături de un înger ca și ea,
dansează în valsul stelelor căzătoare.

Ne-am născut într-o particulă de lumină,
uitându-ne la soare și ferindu-ne de minciună.

Uniți de îngeri fără aripi reale.

Noi oferim viselor dimensiune și culoare.

Cădem din cer, să avem un somn mai bun.

Cădem în pulbere, unde și destinele se descompun.

Obişnuiam să te chem, să-mi arăți calea.

„Copil de aur”, îmi spuneai: „Tu ai chemarea.”

Stau la poarta ta,

aştept să fie iar deschisă.

Căci intrarea mea în paradis a fost dintotdeauna o dorință
compromisă,

o intenție ce nu a putut sta niciodată prea mult timp închisă.

Plutim în simfonie,

zburăm prin armoniile îngerilor ce poartă sunetul într-o melodie,
creăm, precum poeții, agățați de artificiiile dintr-o poezie.

Suflete unice,

am face orice ca să ne separăm destinele de eterna profeție,
cea care distinge iluziile visătorului de predestinata sa tragedie.

Pe tronul tău din cristal, etern piedestal,

privești înspre stelele ca mine,

pe care le crezi a fi lipsite de orice ideal.

Dă-mi o șansă,

și o să-ți dovedesc că am potențial,

într-o lume care se hrănește din vise,

și nu cunoaște limitele impuse de real.

Dă-mi o nouă planșă.

M-am blocat în plasa unor promisiuni goale,
în intenții și culoare.

Uniți de îngeri a căror frumusețe este eternă,
ca și frica de trădare.

Cerul nu ne mai arată limita dorințelor astrale.